

FESTIVALURI

SĂPTĂMÂNA MUZICII CONTEMPORANE

EDIȚIA a 16 - a

Densitate și diversitate

De ce are „Săptămâna Muzicii Contemporane” opt zile, e foarte limpede pentru orice meloman care știe că și gama e alcătuită din opt sunete, cu toate că treptele ei distincte sunt doar șapte! De ce acum (dacă nu mă-nșel, pentru prima dată într-o istorie ce numără astăzi 16 ediții) „Săptămâna” aceasta, situată prin tradiție între 23 și 31 mai, a fost decalată cu o zi, iarăși e evident pentru toată lumea: începând într-o miercuri – zi rezervată concertelor Orchestrei de Cameră Radio –,

ea a putut beneficia de o inaugurare simfonică. Iar faptul că, după ce a rostit cuvântul de deschidere, directoarea festivalului a urcat ea însăși la pupitrul dirijoral constituie de asemenea o premieră binevenită: studiile de specialitate (sub îndrumarea lui Iosif Conta și a lui Constantin Bugeanu) și experiența în domeniu (inițial la Parma, Manchester și Avignon, iar ulterior la Radiodifuziunile din Frankfurt sau Leipzig, la Operele din Stuttgart sau Bonn, dar și la Scala din Milano sau Opéra Bastille din Paris) o îndreptățesc pe Carmen Maria Cârneli să uzeze cu autoritate de calitatea ei de șef de orchestră. Mai ales că, în ipostaza sa de compozitoare,

ea s-a rezumat la a figura în programul reuniunii artistice bucureștene (pe care a organizat-o acum pentru a doua oară) doar cu o piesă pentru clarinet bas și percuție, rezervând compozitorilor Cornel Țăranu și Ulpiu Vlad onoarea de a fi cântați în concertul simfonic inaugural.

Cum și anul acesta „Săptămâna Muzicii Contemporane” a condensat în cele opt zile ale sale un număr imens de lucrări (dacă am numărat bine, au fost nu mai puțin de o sută de piese orchestrale, camerale și corale, plus o operă, un balet și un concert de jazz), repartizate în șapte săli diferite și înlănțuite pe parcursul a câte cinci (în zilele de lucru) sau chiar opt ore (sâmbătă și duminică), nu cred să fi existat cineva (în afara Loredanei Baltazar, omniprezenta directoare adjunctă a festivalului!) care să fi putut audia absolut tot ce s-a cântat.

În ceea ce mă privește, m-am convins încă o dată de vigoarea constantă a școlii noastre componistice, evidentă mai ales prin comparație cu lucrările celor mai mulți dintre autorii străini programați în aceleași concerte.

Luminița VARTOLOMEI

Articol apărut în „Actualitatea muzicală”, nr. 6/2006